

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobkyne **Ing. D. H.**, bývajúcej v B., zastúpenej JUDr. Dagmar Matuškovou, advokátkou so sídlom v Bratislave, Búdkova č. 12, proti žalovanému **Úradu pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou**, so sídlom v Bratislave, Žellova č. 2, **o určenie neplatnosti výpovede z pracovného pomeru a náhradu mzdy**, vedenej na Okresnom súde Bratislava I pod sp.zn. 18 C 98/2006, o dovolaní žalovanej proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave z 31. augusta 2010 sp.zn. 6 Co 364/09, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie žalovaného **o d m i e t a .**

Žalobkyni náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Bratislava I rozsudkom zo 16. apríla 2009 č.k. 18 C 98/2006-378 zamietol žalobu, ktorou sa žalobkyňa domáhala určenia neplatnosti výpovede z pracovného pomeru a náhrady mzdy v sume 160 396 Sk. Žalovanému náhradu trov konania nepriznal. Z vykonaného dokazovania zistil, že žalobkyňa pracovala u žalovaného ako samostatný odborný referent oddelenia dohľadu nad zdravotným poistením na pobočke v Bratislave. V posledných 6 mesiacoch pred doručením výpovede bola žalobkyňa v súvislosti s porušením pracovnej disciplíny písomne upozornená na možnosť výpovede listom z 10. augusta 2006, ktoré spočívalo v neefektívnom využívaní pracovného času a v tom, že žalobkyňa sa začala po uplynutí skúšobnej doby na pracovisku správať neeticky voči nadriadeným, ako aj spoluzamestnancom úradu. Právne účinky doručenia upozornenia nastali v zmysle § 38 ods. 4 poslednej vety Zákonníka práce. Dňa 18. septembra 2006 bolo žalobkyni doručené upozornenie na porušovanie pracovnej disciplíny z 11. septembra 2006 a súčasne jej bola

doručená výpoveď v zmysle § 63 ods. 1 písm. e/ Zákonníka práce. Vo výpovedi bolo uvedené, že s odkazom na upozornenia vykonané listami z 10. augusta 2006 a z 11. septembra 2006, sa žalobkyňa uvedeným konaním dopustila porušenia pracovnej disciplíny, na čo bola v posledných šiestich mesiacoch písomne upozornená. Na základe uvedených skutočností dospel k záveru, že boli splnené podmienky pre danie výpovede žalobkyni podľa § 63 ods. 1 písm. e/ Zákonníka práce. Žalobu žalobkyne považoval preto za nedôvodne podanú.

Krajský súd v Bratislave (odvolací súd) uznesením z 31. augusta 2010 sp.zn. 6 Co 364/09 napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že výpoveď podľa § 63 ods. 1 písm. e/ Zákonníka práce predpokladá konkrétne menej závažné porušenie pracovnej disciplíny, ktorému predchádzali iné menej závažné porušenia pracovnej disciplíny, v súvislosti s ktorými zamestnávateľ písomne upozornil zamestnanca na možnosť výpovede. Žalovaný v rozpore s tým považoval za dôvod výpovede porušenie pracovnej disciplíny, ktoré žalobkyni vytkol už v listoch z 10. augusta 2006 a z 11. septembra 2006. Dospel k záveru, že žalovaný neuviedol v predmetnej výpovedi skutok, ktorý považuje za menej závažné porušenie pracovnej disciplíny a ktorý teda predstavuje dôvod výpovede. Predmetná výpoveď z pracovného pomeru z 18. septembra 2006 nemôže preto obstať. Napadnutý rozsudok okresného súdu z uvedených dôvodov podľa § 221 ods. 1 písm. h/ O.s.p. zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie s tým, že súd prvého stupňa je v časti žaloby o neplatnosť výpovede viazaný ním vysloveným právnym názorom a že ohľadom náhrady mzdy bude treba vykonať dokazovanie.

Proti tomuto uzneseniu krajského súdu podal včas dovolanie žalovaný. Navrhol, aby dovolací súd rozsudok krajského súdu zmenil tak, že prvostupňové rozhodnutie potvrdí. K prípustnosti dovolania uviedol, že v odvolacom konaní neboli podmienky na zrušenie rozhodnutia súdu prvého stupňa uvedené v ustanovení § 221 ods. 1 písm. h/ O.s.p. (odvolací súd neuviedol nesprávne použitie právnej normy súdom prvého stupňa a ani nespochybnil dostatočné zistenie skutkového stavu). Ak odvolací súd dospel k záveru, že výpoveď je neplatná, mal správne rozsudok súdu prvého stupňa zmeniť a rozhodnúť o výške náhrady mzdy, v dôsledku čoho by bol daný dovolací dôvod podľa § 238 ods. 1 O.s.p. Odvolací súd mu nesprávnym postupom odňal možnosť podať v zmysle citovaného zákonného ustanovenia dovolanie. Nesprávny postup krajského súdu videl aj v tom, že mu neumožnil vyjadriť sa k dôvodom, pre ktoré považoval výpoveď za neplatnú. Odvolací súd totiž vzal za základ svojho rozhodnutia skutočnosti doposiaľ nikým netvrdené. Nevyzval ho, aby sa k veci, resp.

k právnenému názoru vyjadril písomne a ani nenariadil ústne pojednávanie. V konaní pred súdmi nižších stupňov nemal teda žiadnu príležitosť vyjadriť sa k novým skutočnostiam a tak realizovať svoje procesné práva na ochranu svojich práv a záujmov a nemohol uplatniť svoj vplyv na výsledok konania. Dovolanie odôvodnil aj tým, že napadnuté rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení veci.

Žalobkyňa vo vyjadrení k dovolaniu uviedla, že navrhuje dovolanie žalovaného ako neprípustné odmietnuť, resp. ako nedôvodné zamietnuť. Zároveň žiadala žalovaného zaviazať k náhrade trov dovolacieho konania.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.), po zistení, že dovolanie podal účastník konania, skúmal predovšetkým jeho prípustnosť. Dospel pritom k záveru, že dovolanie smeruje proti takému rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustné, preto ho treba odmietnuť.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

V prejednávanej veci smeruje dovolanie proti uzneseniu odvolacieho súdu.

V zmysle § 239 ods. 1 O.s.p. je dovolanie proti uzneseniu odvolacieho súdu prípustné, ak a/ odvolací súd zmenil uznesenie súdu prvého stupňa, b/ odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločností (§ 109 ods. 1 písm. c/ O.s.p.) na zaujatie stanoviska. Dovolanie nie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa odmietlo odvolanie proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa o zamietnutí návrhu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. c/ O.s.p.

Podľa § 239 ods. 2 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak a/ odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, b/ ide o uznesenie o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia, c/ ide o uznesenie o uznaní (neuznaní)

cudzieho rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky.

Uznesenie odvolacieho súdu, ktoré napadol žalovaný dovolaním, nemá znaky žiadneho z vyššie uvedených uznesení. Dovolanie žalovaného preto podľa § 239 ods. 1 a 2 O.s.p. prípustné nie je.

Vzhľadom na zákonnú povinnosť (§ 242 ods. 1 O.s.p.) skúmať vždy, či napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou z procesných väd uvedených v ustanovení § 237 O.s.p., neobmedzil sa dovolací súd len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa § 239 O.s.p., ale sa komplexne zaoberal otázkou, či konanie nie je postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 písm. a/ až g/ O.s.p. (t.j. či v prejednávanej veci nejde o prípad nedostatku právomoci súdu, spôsobilosti účastníka, riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, prípad nepodania návrhu na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, odňatia možnosti účastníka pred súdom konať a rozhodovania vylúčeným sudcom, či konania nesprávne obsadeným súdom).

Vady uvedené v tomto zákonom ustanovení dovolací súd nezistil.

Pokiaľ dovolateľ existenciu procesnej vady v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. videl v tom, že postup, ktorý odvolací súd zvolil, nemá oporu v ustanovení § 221 O.s.p. a že týmto postupom, namiesto zmeny rozhodnutia, mu odvolací súd odňal možnosť preskúmať správnosť ním vysloveného právneho názoru v zrušujúcom uznesení podaním dovolania, treba uviesť, že Občiansky súdny poriadok v ustanovení § 221 ods. 1 písm. h/ O.s.p. dáva odvolaciemu súdu oprávnenie rozhodnutie zrušiť, ak súd prvého stupňa nesprávne vec právne posúdil a v dôsledku toho nedostatočne zistil skutkový stav veci.

Občiansky súdny poriadok nezakazuje odvolaciemu súdu v zrušujúcom uznesení vysloviť právny názor na vec odlišný od právneho názoru súdu prvého stupňa. Práve naopak, takúto situáciu vo viacerých ustanoveniach predpokladá (§ 226 O.s.p.). V ďalšom konaní pred súdom prvého stupňa dovolateľ bude môcť realizovať procesné práva, akým je právo navrhovať dôkazy na podporu svojich tvrdení, vyjadrovať sa k rozhodujúcim

skutočnostiam, k právnej stránke veci a pod. Jeho argumentácia spočívajúca v tom, že porušením ustanovenia § 213 O.s.p. došlo v danej veci k odňatiu možnosti pred súdom konať v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. , je preto nenáležitá.

Neobstojí ani tvrdenie dovolateľa, že odvolací súd mu zrušením rozsudku súdu prvého stupňa, namiesto jeho zmeny, znemožnil preskúmať správnosť právneho názoru odvolacieho súdu v dovolacom konaní. Predovšetkým treba uviesť, že odvolací súd môže rozhodnutie súdu prvého stupňa zrušiť, aj keď sa navrhuje jeho zmena, a naopak (§ 212 ods. 4 O.s.p.). Je preto vecou súdu (a nie účastníka konania), akú formu rozhodnutia odvolací súd v konkrétnom prípade zvolí. Ak teda odvolací súd rozhodnutie súdu prvého stupňa zruší, hoci sa navrhuje jeho zmena a v zrušujúcom uznesení vysloví právny názor na vec, nejde o postup, ktorý by bol v rozpore s ustanoveniami Občianskeho súdneho poriadku a v dôsledku ktorého by bol účastník vylúčený z realizácie procesných práv, včítane práva preskúmať správnosť rozhodnutia odvolacieho súdu v dovolacom konaní.

Za dôvodnú nebolo možné považovať ani dovoláciu námietku žalovaného o odňatí možnosti konať pred odvolacím súdom tým, že odvolanie bolo prejednané bez nariadenia ústneho pojednávania. V zmysle ustanovenia § 214 ods. 2 O.s.p. v znení platnom v čase rozhodovania, odvolací súd môže o odvolaní rozhodnúť aj bez nariadenia pojednávania, ak nejde o niektorý z prípadov uvedených v odseku 1 tohto ustanovenia, t.j. ak nejde o prípad, kedy je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie (táto okolnosť závisí od úvahy odvolacieho súdu), alebo súd prvého stupňa rozhodol podľa § 115a bez nariadenia pojednávania alebo ak to vyžaduje dôležitý verejný záujem. Pretože v preskúmvanej veci nešlo o žiaden z prípadov vyplývajúcich z § 214 ods. 1 O.s.p., odvolací súd bol oprávnený podľa odseku 2 tohto ustanovenia rozhodnúť o odvolaní bez nariadenia pojednávania.

Dovolací súd nezistil ani existenciu žiadneho ďalšieho dôvodu obsiahnutého v taxatívnom výpočte uvedenom pod písmenami a/ až e/ a g/ § 237 O.s.p. Dovolanie v tejto veci preto ani podľa týchto zákonných ustanovení prípustné nie je. Napokon dovolateľ vady uvedené v týchto zákonných ustanoveniach ani nenamietal.

So zreteľom na vyššie uvedené možno uzavrieť, že dovolanie žalovaného smerovalo proti takému uzneseniu odvolacieho súdu, proti ktorému prípustné nie je (§ 238 ods. 2 a ods. 3 O.s.p.) a keďže neboli zistené ani dôvody prípustnosti uvedené v § 237 O.s.p., Najvyšší súd

Slovenskej republiky jeho dovolanie ako neprípustné odmietol (§ 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. v spojení s § 243b ods. 5 veta prvá O.s.p.).

Dovolací súd žalobkyni nepriznal náhradu trov dovolacieho konania, nakoľko ich nepovažoval, vzhľadom na neprípustnosť dovolania, za trovy potrebné na účelné bránenie práva (§ 142 ods. 1 v spojení s § 243b ods. 5 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 21. augusta 2013

JUDr. Daniela Švecová, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Dagmar Falbová